

Susanne O'Leary

De verloren meisjes van Ierland

1

Vier maanden na de dood van haar man had Lydia geen huis meer. Ze had het gevoel alsof ze uit een droom ontwaakte toen ze naar de bezorgde, rustige stem van haar notaris luisterde, die haar tactvol het nieuws vertelde. Zijn woorden bevestigden waar ze stiekem al een tijdje bang voor was geweest, maar toch ging er een schok door haar heen. Toen haar man de hartaanval kreeg, had ze op de een of andere manier geweten dat dat nog maar het begin was.

De afgelopen maanden waren een marteling geweest en ze kon zich dat moment eind oktober nog als de dag van gisteren herinneren. Ze had op een zaterdagmiddag het telefoontje ontvangen na een dagje shoppen met haar dochter in Dublin. Ze hadden een gezellige middag gehad met veel geklets en gelach: ze hadden kleding gepast en door boetiekjes gestruind in de smalle straatjes achter Grafton Street. Het was een van die dierbare moeder-en-dochtermomenten. Lydia was, zoals wel vaker het geval was, dankbaar geweest dat ze Sunny in haar leven had. Wat is ze toch een cadeautje, dacht Lydia, toen ze Sunny door de straat zag lopen met haar lange blonde haar dat glom in de zon.

Sunny had over haar schouder gekeken en geglimlacht. 'Kom op, mam,' had ze gezegd. 'Ik verga van de trek. Laten we een lekker theetje met scones nemen bij The Shelbourne.'

Lydia ging zonder aarzeling akkoord en ze liepen naar de straat bij Saint Stephen's Green en het oude victoriaanse gebouw, waar ze zich in de chique lounge van het hotel op de

bank nestelden en voor een knappend haardvuur genoten van hun koffiebroodjes en scones met room en jam. Ze lachten toen het buiten begon te regenen. Ze bevonden zich nog steeds in een roes na hun succesvolle koopjesjacht. Dat was het moment waarop hun gelukkige, zorgeloze bestaan tot een einde kwam.

Ze hadden het over Sunny's rol in het toneelstuk voor school gehad en grapjes gemaakt over de malle kostuums, toen Lydia's telefoon overging en ze van een onbekende persoon te horen kreeg dat Barry in elkaar was gezakt en op de intensive care lag. Plotseling stond de wereld stil en had ze het gevoel dat ze in een stille bubbel zat, waarin ze alleen haar hartslag hoorde. Ze had geprobeerd iets te zeggen, maar er kwam geen geluid uit haar mond, en ze had naar Sunny gekeken die angstig terugkeek.

'Wat is er, mam?' had Sunny gevraagd.

'Er is iets met papa,' kon Lydia nog net met droge mond uitbrengen. 'We moeten gaan.'

Ze waren haastig met een taxi naar het Vincent's ziekenhuis gegaan en Lydia had Sunny verteld wat ze net had gehoord, terwijl ze elkaar vasthielden. Lydia had geprobeerd om Sunny, bij wie de tranen over haar wangen stroomden, te kalmeren door haar te vertellen dat het goed zou komen met haar vader. Maar dat was natuurlijk niet het geval geweest. Hij overleed slechts tien minuten voordat ze in het ziekenhuis aankwamen.

Met het gevoel dat ze in een soort verschrikkelijke nachtmerrie was beland, had Lydia alles gedaan wat er van haar werd verwacht en had ze haar best gedaan om Sunny door de grootste schok en het verdriet heen te helpen. Ze had de begrafenis en al het andere wat er moest gebeuren op de automatische piloot geregeld en tegelijkertijd had ze geprobeerd het diepbedroefde veertienjarige meisje, dat niet kon stoppen met huilen, te troosten.

En dat was niet het enige waar ze mee moest omgaan. De dokter had tegen Lydia gezegd dat Barry op het vliegveld was toen hij de hartaanval kreeg. Hij had gezegd dat hij die dag zou gaan golfen, maar hij had klaarblijkelijk tegen haar gelogen. Ze hadden voor de dag erna een weekendje weg gepland ter ere van hun huwelijksjubileum en nu had ze geen idee of het tripje naar het hotel ook maar zou zijn doorgegaan.

Dan had je nog het gefluister bij de koffietafel na de uitvaartdienst en het verbloemde commentaar van zijn compagnons die tegen haar zeiden dat het allemaal niet goed zat met Barry's zaken. Ze had geprobeerd erachter te komen wat ze bedoelden, maar ze kreeg hier en daar slechts een tipje van de sluier opgelicht over bepaalde discrepanties wat betreft de financiële toestand, en iets over mislukte investeringen. Ze had geprobeerd om zich er niet druk over te maken, maar een paar dagen na de begrafenis ontving ze een telefoontje waarin ze te horen kreeg dat de automatische incasso's voor haar energierekening en inboedelverzekering waren geweigerd en of ze alsjeblieft contact kon opnemen met haar bank om dat in orde te maken. De bank had tegen haar gezegd dat er niet genoeg geld op de betaalrekening stond, aangezien haar man een paar dagen voor zijn overlijden al het geld ervan had opgenomen.

Ze had verbluft het geld van haar privérekening overgeschreven en Barry's kantoor gebeld, waar haar werd verteld dat zijn compagnon weg was en zijn persoonlijk assistent ontslag had genomen. En dat was nog maar het begin: er waren openstaande rekeningen, Margarita, hun hulp in de huishouding, vroeg om haar loon dat al maanden niet was betaald en de tuinman eiste vooraf te worden betaald, of hij zou niet terugkomen. En terwijl Lydia haar verschillende rekeningen had gecontroleerd om te kijken of er geld op stond, zodat ze hen allemaal kon betalen, begon het langzaam in te dalen dat er erg weinig was overgebleven.

Ze kon niet begrijpen hoe dat mogelijk was, maar nu, zittend op een harde stoel op het kantoor van de notaris, kwam ze erachter. Ze luisterde naar hoe hij haar vertelde dat alles wat ze bezat, zelfs het huis waarin ze woonde, moest worden verkocht.

‘Dus er is niets over?’ vroeg ze, alleen om zich ervan te verzekeren dat ze het goed had begrepen. ‘Zelfs het geld van mijn erfenis dat ik aan Barry heb gegeven om voor me te investeren niet?’

‘Ik ben bang van niet,’ zei Jonathan Martin met een bedroefde blik in zijn ogen. Hij was een oudere man van in de zeventig en senior partner in het bedrijf, en had de zaken van haar familie afgehandeld sinds Lydia klein was. ‘Je geld is geïnvesteerd in een aantal slechte investeringsfondsen die verlies hebben geleden.’

‘Geweldig,’ zei Lydia met een verbitterde glimlach. ‘Dus begrijp ik het goed dat ik platzak ben?’

‘Ja. En ik ben bang dat er nog meer slecht nieuws is,’ vervolgde Jonathan.

Lydia keek hem aan. ‘Nog meer? Wat is er erger dan alles verliezen?’ Ze fronste en bereidde zich voor op nog meer ellende. ‘Ga door,’ drong ze aan.

‘Het gaat over een aantal, uhm, onregelmatigheden bij zijn zakelijke transacties. En een buitenlandse rekening waar belastingmensen nu naar kijken. Het lijkt erop dat Barry geld rondpompte op een manier die niet helemaal... legaal was.’

‘Niet helemaal legaal?’ Lydia greep de armleuningen van de stoel vast, terwijl ze het bloed uit haar gezicht voelde trekken. ‘Bedoel je... een of andere vorm van fraude?’ fluisterde ze.

De notaris keek ongemakkelijk. ‘Zoiets, ja.’

‘O mijn god.’ Lydia was sprakeloos. Ze kon het niet geloven. Was Barry, met wie ze bijna twintig jaar was getrouwd, bij zoiets betrokken geweest? ‘Weet je het zeker?’ vroeg ze.

‘Ja. Het is allemaal aan het licht gekomen tijdens het erfge-

namenonderzoek van zijn rekeningen. Het lijkt erop dat Barry behoorlijk speculeerde op de effectenbeurs en de inkomsten ervan nooit heeft opgegeven. En er waren bovendien andere zaken...' Hij aarzelde even. 'De schulden hebben zich opgestapeld. En daarom neemt de bank je huis en inboedel in beslag.'

Lydia's maag draaide om. Niet hun huis, het prachtige victoriaanse landhuis in Killiney met de schitterende tuin en uitzicht op zee. Dat kon niet waar zijn. 'Hoe is dat mogelijk?' vroeg ze. 'Heb je dit met zijn compagnons besproken? En met Mike, zijn businessman?'

'We hebben geprobeerd om met hen in contact te komen, maar het is onmogelijk om ze te bereiken. We denken dat iedereen die met Barry's zaken te maken had, het land heeft verlaten. Naar het buitenland vertrokken,' voegde hij eraan toe, alsof ze niet zou begrijpen wat dat betekende.

Lydia legde haar hand op haar mond, terwijl ze het allemaal probeerde te bevatten. 'Net als Barry,' fluisterde ze. Ze dacht aan haar man en die laatste dagen voor hij naar het vliegveld vluchtte. Wat had hij doorgemaakt dat hem hiertoe had gedreven? Hij moest heel veel stress en zorgen hebben gehad. Zo erg, dat hij zijn gezin in de steek had moeten laten. En dat had op zijn beurt waarschijnlijk geleid tot de hartaanval. Lydia kreeg ineens een gevoel van medelijden toen ze zich de situatie voorstelde waarin hij zich had bevonden. Waarom had hij het haar niet verteld? Misschien hadden ze er samen uit kunnen komen... Ze hield toen nog steeds van hem en had gehoopt dat hun weekendje weg hun een kans zou geven om weer nader tot elkaar te komen. Ze zou er alles voor hebben gedaan om hem te helpen. Ze kreeg tranen in haar ogen toen ze haar gedachten over de gebeurtenissen liet gaan. 'Hij was op weg naar Londen toen het gebeurde. Hij liep hiervan weg en liet ons ook in de steek.'

'Ja, daar lijkt het wel op,' zei Jonathan en hij duwde een doos

tissues haar kant op. 'Ik heb het gevoel dat hij bang was dat hij vervolgd zou worden.'

'Weet iedereen het?' vroeg Lydia met schorre stem, terwijl ze haar ogen met een tissue depte. Het verdriet had plaatsgemaakt voor woede. 'Ik bedoel, is het in het nieuws?'

'Ik denk niet dat je je daar zorgen over hoeft te maken,' troostte hij. 'Je had er niets mee te maken en je naam zal niet worden bezoedeld. Je hebt de reputatie betrouwbaar te zijn en je liefdadigheidswerk is wijd en zijd bekend. Ik veronderstel dat je misschien vervelende vragen zou moeten beantwoorden als dit naar de pers wordt gelekt. Maar ik kan je helpen met het schrijven van een verklaring en dan zou je je gewoon gedeisd kunnen houden tot het overwaait.'

'Gedeisd houden?' vroeg Lydia. 'Hoe dan?'

'Misschien dat je een tijdje weg kunt gaan?' stelde hij voor. 'Misschien de stad uit?'

'Waarnaartoe?' antwoordde ze. 'En hoe? Je hebt me net verteld dat ik niets heb, waar zou ik naartoe kunnen gaan?' vroeg ze met een plotseling veel zachtere stem. 'En wat moet ik dan in vredesnaam doen?' zei ze uiteindelijk, bijna tegen zichzelf.

'Dit brengt me op iets wat je wellicht bent vergeten...' zei Jonathan, terwijl hij de papieren op zijn bureau verschoof. 'Dit zat vanochtend bij de post.' Hij overhandigde haar een stapel documenten. 'Jij bent het misschien helemaal vergeten, maar wij hebben hier meer dan tien jaar voor gezorgd. Het zou je kunnen helpen om er weer bovenop te komen.'

Lydia pakte de documenten aan en keek naar de eerste pagina. 'O,' riep ze uit, terwijl haar hart sneller begon te kloppen. 'Ik heb hier in tijden niet meer aan gedacht. Het vakantiehuisje van mijn oudtante in Kerry. Wil je zeggen dat het nog steeds van mij is?'

Jonathan knikte. 'Ja. De verhuurbemiddelaar heeft me alle folders toegestuurd en heeft gevraagd of we het hen dit jaar weer willen laten verhuren. Maar dat doen we natuurlijk niet

als je daarnaartoe verhuist. Het zou je redding kunnen zijn, Lydia. Je hebt het pand geërfd toen je oudtante tien jaar geleden kwam te overlijden en het is sindsdien steeds verhuurd. Ik denk dat ze het je heeft nagelaten, omdat je het enige meisje in de familie was. De verhuurbemiddelaar in Kerry heeft voor alles gezorgd en ze maken de huuropbrengst over op een rekening die op jouw meisjesnaam staat, de rekening die je vader voor je heeft geopend, en er staat een mooi bedrag op. Door het huis en je bezittingen te verkopen, kun je Barry's schulden betalen. Dit is nog steeds van jou.'

Lydia keek naar de aktes. 'Starlight Cottages,' zei ze. 'Leuke naam.'

'Het is een kustwachtcentrum in de periferie van een dorp dat volgens mij Sandy Cove heet. Het is in de buurt van Balinskelligs op het schiereiland Iveragh. Een rij van vier huizen boven op een landtong. Ben je er ooit geweest?'

'Nee,' bekende Lydia. 'Helaas ben ik nooit in Kerry geweest. Ik kende deze tante zelfs helemaal niet. Ze was de zus van mijn opa en ze waren niet close. In mijn jeugd gingen we altijd op vakantie naar Courtown in Wexford en nu en dan naar Noorwegen om de familie van mijn moeder te bezoeken. En toen ik getrouwd was...'

'Bracht je de meeste zomers door in Saint-Tropez,' merkte de rechtsgeleerde op. 'Barry vond het huis dat jullie daar hadden volgens mij helemaal het einde.'

'Hij vond het geweldig,' zei Lydia weemoedig en ze dacht aan het mooie landhuis met uitzicht op de Middellandse Zee en al de lol die ze daar hadden gehad. Glamoureuze feesten aan het zwembad, tripjes op jachten, zwempartijen in de turquoise zee, champagne, verrukkelijk eten... Ze duwde de herinneringen weg en keerde terug naar de harde werkelijkheid. 'Maar ik neem aan dat dat huis nu verleden tijd is.'

Hij knikte. 'Ik ben bang van wel. Door de bank in beslag genomen. Het was in elk geval van het bedrijf, net als het cha-

let in St. Moritz.'

'Dat dacht ik al.' Lydia keek naar het document in haar hand. 'Starlight Cottages.' Het had toen zo weinig voor haar betekend en ze was het vergeten, aangezien ze druk was geweest met de zorg voor Sunny en de organisatie van liefdadigheidsevenementen. Maar nu kwam het hier weer ter sprake, als een veiligheidsnet dat hen zou redden. Ze was haar tante, die het haar had nagelaten in haar testament, plotseling dankbaar, net als Jonathan, die zich er al die jaren om had bekommerd. 'Dus je denkt dat we er misschien naartoe zouden kunnen gaan?'

'Volgens mij is dat het beste wat je kunt doen.'

'Kustwachtcentrum,' zei Lydia, alsof ze tegen zichzelf sprak. 'Op een landtong bij de Atlantische Oceaan...'

'Dat klopt. Er zijn vier vakantiehuisjes en dat van jou is aan het eind van de rij. Ik geloof dat er in de andere vakantiehuisjes kunstenaars wonen. Leuke kleine gemeenschap,' zei de verhuurbemiddelaar.

'Heb je ze gesproken?'

'Ja, eerder vandaag,' antwoordde Jonathan. 'Ik heb de taak op me genomen om ze te vragen het van de website af te halen.' Hij overhandigde haar een folder. 'Hier is de advertentie. En...' Er werd nog een document over het bureau geschoven. 'Een verklaring met het verhuurbedrag dat op de rekening staat. Dit zou jou bij wijze van spreken verder kunnen helpen om er weer bovenop te komen.'

'Om er weer bovenop te komen,' zei Lydia met een verbitterde lach. 'Ik krijg nooit terug wat we hadden. Ik denk dat ik gewoon moet overleven.' Ze bladerde door de folder en keek naar de foto van het witte huisje aan het eind van de rij huizen. Het had een leien dak en een kleine veranda die op de oceaan uitkeek. Niet veel tuin, behalve een stuk grasland aan de rand van de klif met een soort bloeiende struik. Het uitzicht leek mooi en het interieur schoon en netjes, maar spaar-

zaam gemeubileerd, met een woonkamer en een keuken beneden en twee slaapkamers en een badkamer boven. O god. Sunny zou in woede uitbarsten als ze een badkamer met haar moeder zou moeten delen. Maar dat was het ergste niet. Hoe zou ze reageren op het idee om daarnaartoe te verhuizen? Weg van alles, haar school, haar vrienden en het leven in de grote stad, naar een dorpje in het westen van Ierland? 'Het zal zo'n enorme schok zijn voor Sunny,' zei ze met een blik op Jonathan alsof hij haar kon helpen. 'Het is net alsof je in een ravijn valt,' voegde ze eraan toe. 'Wat een ramp.'

'Ik weet het,' zei hij. Hij aarzelde even, terwijl hij peinzend naar Lydia keek. 'Maar ik weet dat je het aankunt,' voegde hij eraan toe.

'Het aankunt? Hoe bedoel je?' Lydia keek hem aan. 'Sunny zal er kapot van zijn.'

'Misschien in eerste instantie,' zei de notaris. 'Maar kinderen passen zich goed aan. En je bent een taaie, Lydia. Ik heb dat door de jaren heen wel kunnen ontdekken.' Hij leunde voorover en keek haar streng aan. 'Misschien is dit nu juist wat je nodig hebt om je verdriet te vergeten: een nieuwe uitdaging, een verhuizing naar een woest, prachtig deel van Ierland, waar je niet wordt beoordeeld om wat je hebt maar om wie je bent en hoe je anderen behandelt.' Hij ging achteroverzitten en haalde adem. 'Je hebt in elk geval een dak boven je hoofd en wat geld om je een tijdje op weg te helpen. Je zult natuurlijk een baan moeten zoeken, maar je hebt nu even de tijd om aan je nieuwe leven te wennen.'

'Dat zal wel.' Lydia knikte en legde de papieren bij elkaar om ze in haar handtas te stoppen. 'Bedankt,' zei ze en met een licht schuldgevoel keek ze naar Jonathans vriendelijke ogen. Het was niet zijn fout dat dit was gebeurd en hij had zijn best gedaan om haar te helpen. 'Je was zoals altijd geweldig.'

Hij stond op, liep om zijn bureau heen en legde zijn handen om die van haar. 'Ik wens je met alles het allerbeste. Laat me

weten hoe het je vergaat.’

Lydia stond met een glimlach op. ‘Ik stuur je een kaartje. Vanuit de uithoek,’ zei ze in een poging om een grapje te maken. ‘De uithoek van de westkust.’ En terwijl ze dat zei, kreeg ze een vreemd gevoel. Een gevoel van vrijheid. Echt raar om zich vrij te voelen, terwijl haar zo’n grote verandering stond te wachten. Dat gevoel gaf haar een sprankje hoop te midden van alle ellende. Een moment waardoor ze de gedachte dat ze Sunny het nieuws moest brengen onder ogen kon zien.

2

Later die middag was Lydia het keukengerei aan het uitzoeken om te zien wat ze mee naar Kerry zou nemen, toen ze de voordeur hoorde dichtslaan. Lydia wachtte op de gebruikelijke snackattack in de inloopvoorraadkast, maar ze hoorde in plaats daarvan Sunny naar boven lopen. Lydia's maag kwam in opstand toen ze de sauspan die ze in haar handen had neerzette en de keuken uit liep, de lange gang door, naar de enorme hal en de trap op, die gracieus afboog naar de bovenverdieping. Ze bleef even op de overloop staan en keek neer op het glimmende parket beneden, de grote antieke sidetable en de schilderijen die de muren versierden. Het was een prachtig huis, waar ze altijd zo trots op was geweest, en ze wist dat ze het vreselijk zou missen. Het huis dat ooit de ontmoetingsplaats was geweest voor zoveel feestjes en bijeenkomsten, waar vrienden graag kwamen en waar Barry en zij zo gelukkig waren geweest, zou nu het huis van iemand anders worden.

Ze had die ochtend door het huis gedooled, was met haar hand over het gladde mahonie van de prachtige antieke eetkamertafel gegaan, had naar de schilderijen in de woonkamer gestaard en de vele foto's van vakanties en gezinsuitjes in zilveren fotolijstjes bekeken, met het gevoel te verdrinken, alsof haar hele leven aan haar ogen voorbijtrok. Een van de foto's in het bijzonder had haar een pijnlijke schok bezorgd. Hij was genomen tijdens de skivakantie in februari van het afgelopen jaar. Sunny, Barry en zij stonden tegen de achtergrond van de

met sneeuw bedekte Alpen, vlak voor de afdaling. Sunny en zij leken zo op elkaar: lang en slank met lichtblond haar, in tegenstelling tot Barry's donkere knappe uiterlijk. Het was exact een jaar geleden. De herinnering aan die zorgeloze dag was zo enorm pijnlijk, dat Lydia's adem ervan stokte. En nu, terwijl ze rondkeek in de prachtige kamers beneden, had ze hetzelfde gevoel van smart bij de gedachte dit allemaal achter te moeten laten. Maar wat had het voor zin om te treuren om een leven dat voorbij was?

Lydia draaide zich om, volgde de gang, die bekleed was met dikke vloerbedekking, naar de kamer van Sunny en klopte zachtjes op de deur. 'Sunny?' vroeg ze. 'Mag ik binnenkomen?'

'Is goed,' antwoordde Sunny vanuit haar kamer.

Lydia liep de lichte, frisse kamer in, die vanaf de erker een spectaculair uitzicht had op zee. In de kamer stond een hemelbed met een zelfgemaakte quilt, waar een stapel kussens in lichte kleuren op lag. Sunny's favoriete knuffels lagen verspreid over het bed, waar ze graag lag en boeken las op haar Kindle of via haar telefoon of iPad met haar vriendinnen sprak. Er hingen een paar balletschoenen aan hun roze linten naast de boekenkast, waarvan de planken vol stonden met boeken, ingelijste foto's en een verzameling van porseleinen dieren.

Sunny lag niet zoals gewoonlijk op bed, maar ze zat op de stoel bij het raam en ze had haar schooltas op de grond gooid. Haar blonde haar zat slordig, er waren wat lokken ontsnapt aan de scrunchie waarmee ze een paardenstaart had gemaakt, en haar smalle schouders hingen naar beneden in de blauwe trui van haar schooluniform, waarvan de kraag van het overhemd omhoogstond.

'Sunny?' zei Lydia zacht toen ze binnenkwam.

Sunny draaide zich om en keek haar moeder aan met rode ogen van het huilen. 'Ja?' zei ze en ze veegde haar neus af met

de rug van haar hand.

Lydia haastte zich naar Sunny toe, ging zitten en legde haar arm om haar schouder. 'Liefje, wat is er aan de hand?' Lydia vroeg zich onmiddellijk af of Sunny nog steeds treurde om haar vader, maar ze had haar in geen weken meer zien huilen. 'Gewoon een beetje verdrietig?' vroeg ze haar.

'Nee,' mompelde Sunny, terwijl ze haar hoofd op Lydia's borst liet rusten. 'Het is... Iemand op school heeft iets over pap gezegd. Iets verschrikkelijks.'

'Wat dan?' vroeg Lydia.

'Alleen maar leugens,' mompelde Sunny. 'Iets over dat pap zou hebben gefraudeerd en geld zou hebben gestolen.'

'Wie heeft dat gezegd?' vroeg Lydia, die onthutst was dat het verhaal nu bekend was.

'Maria Lonergan. Je weet wel, het populairste meisje van de klas. Ze zei dat haar moeder het in de avondkrant had gelezen. O, mam, ik zou zo graag van die stomme school af willen. Iedereen is zo gemeen.'

Lydia streek Sunny over haar haren. 'Niet iedereen, schat. Lizzie is je beste vriendin en zij is lief.' Als Sunny van school af wilde, zou ze makkelijker met de verhuizing naar Kerry kunnen omgaan. Ze zou het nieuws over de verhuizing misschien, tegen alle verwachtingen in, niet zo erg vinden.

'Ja, dat is ze zeker,' beaamde Sunny. 'Maar ze is er niet meer. Ze zijn verhuisd naar Cork. Dus nu ben ik helemaal alleen. O, mam,' jammerde Sunny, terwijl Lydia haar over haar haren bleef strijken. Het begon tot haar door te dringen dat als Sunny dat op school had gehoord, het betekende dat de pers lucht had gekregen van het verhaal over Barry's fraude. Hij was een gerenommeerde zakenman in Dublin. Het zou zomaar kunnen dat er al gauw verslaggevers contact met haar zouden proberen op te nemen, of nog erger, bij hen op de stoep zouden staan.

En ook al wilde Lydia Sunny niet aanmoedigen om voor

haar problemen weg te lopen, zoals voor de meisjes op school, of door zich te laten beïnvloeden door Lizzies verhuizing, dit was op een bepaalde manier wel een kans voor Lydia. Een dorpje in het westen zou Sunny juist nu misschien verleidelijk in de oren klinken. En Lydia kreeg er een steeds beter gevoel bij. Het was ver weg, winderig, misschien enorm saai, maar veilig. En het huis was van haar en het was een goedkope plek om te leven. Een goede plek om hun nieuwe leven te beginnen tot de storm was gaan liggen.

‘Mam?’ onderbrak Sunny Lydia’s gedachten.

‘Ga eens rechtop zitten, schat,’ zei Lydia. ‘Ik moet je iets vertellen. Iets belangrijks.’

Iets in Lydia’s stem maakte dat Sunny omhoogschoot en haar moeder aankeek. ‘Wat is er, mam? Gaat het over papa? Over wat de moeder van Maria Lonergan in de krant heeft gelezen?’

Lydia knikte en ze vroeg zich af of het goed was om Sunny de waarheid over Barry te vertellen. ‘Niet helemaal,’ zei ze en ze voerde een inwendige strijd over hoeveel ze zou onthullen. ‘Luister gewoon maar even naar me.’

Sunny veegde de losse haren uit haar gezicht en keek afwachterend naar Lydia.

‘We...’ begon Lydia, die vervolgens stopte en slikte, omdat ze ineens een droge keel had. *Is het goed om een meisje van veertien te vertellen dat haar vader een misdaad heeft begaan*, vroeg ze zich af, ook al wist ze het antwoord al. Ze schraapte haar keel en ging verder. ‘Wat Maria heeft gezegd is gewoon een lelijk gerucht. Je vader was op weg naar Londen om... orde op zaken te stellen voor zijn bedrijf, snap je,’ zei Lydia. ‘Daarom was hij op het vliegveld. Er wordt gezegd dat de problemen van het bedrijf zijn schuld zijn. Hij zou dat allemaal gaan uitzoeken.’

Sunny wilde iets zeggen, maar Lydia hield haar hand omhoog. ‘Luister eerst voordat je iets zegt. Ik was vanochtend bij

Jonathan op kantoor en dat is wat hij me heeft verteld. Maar waar we nu mee moeten omgaan, is dat je vader de kans niet heeft gekregen om het uit te zoeken, en daarom moeten we het huis opgeven om te helpen een aantal van de enorme schulden van het bedrijf te betalen.’

‘O,’ zei Sunny. ‘Dat is verschrikkelijk. Maar dat was toch niet zijn schuld?’

‘Nee,’ zei Lydia, in de hoop dat Sunny niet te veel vragen zou stellen. Enerzijds wilde ze niet tegen haar liegen, maar anderzijds wist ze niet zeker wat Barry die dag van plan was geweest. ‘Niet echt,’ antwoordde ze. ‘Hij had alleen een beetje pech. We hielden toch van papa?’

Sunny knikte met tranen in haar ogen.

‘Dus dan weten we dat hij niets verkeerd kon doen. We moeten verder met ons leven en ons hem herinneren zoals hij was,’ zei Lydia, meer tegen zichzelf dan tegen Sunny. Ze wist dat het misschien niet juist was om Sunny de waarheid niet te vertellen, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen om haar dochter te vertellen dat de vader van wie ze zoveel hield een misdaad had gepleegd. Diep vanbinnen wist ze dat ze nooit zou begrijpen, of het Barry zou vergeven, dat hij zijn gezin in de steek had gelaten. Maar het zou niet eerlijk zijn om Sunny nu met deze last op te zadelen. Er was genoeg waar ze het hoofd aan moest bieden. Terwijl ze doorpraatte, kwam de enorme omvang van wat ze die ochtend had gehoord als een mokerslag aan. ‘Zoals ik je heb verteld, moeten we het huis verkopen,’ zei ze met trillende stem. ‘De hele inboedel wordt ook verkocht om het bedrijf te helpen. Het lijkt erop dat de media dit nu hebben ontdekt en ze zullen een verklaring van mij willen, plus al de sappige details waar de tabloids zo dol op zijn. Ik kan wel zeggen dat het niet waar is, maar ze zullen me niet geloven. Als je begrijpt wat ik bedoel..’

‘Ja,’ antwoordde Sunny. ‘En ze zullen proberen om ons met hun telexen te fotograferen en om ons op te jagen op straat,

zoals ze met de Kardashians deden. Dat was overal op het nieuws afgelopen jaar, weet je nog?’

Lydia lachte. ‘Niet echt. We zijn niet bepaald beroemd.’

‘Weet ik. Maar papa en jij waren bekend in Dublin, door al de liefdadigheidsfeesten en filmpremières en zo, vanwege al het geld dat jullie hielpen in te zamelen.’

‘We hielden ons denk ik inderdaad niet echt op de achtergrond. Maar goed,’ zei Lydia. ‘Luister naar wat we gaan doen.’

‘Nou?’ Sunny’s ogen begonnen te schitteren.

‘Weet je, we hebben een huis, een huis dat alleen van mij is en van niemand anders. Een huisje in een dorp ver weg. Aan zee.’

Sunny keek haar moeder aan. ‘Een huis aan zee? Waar?’

‘In Kerry. Op het schiereiland Iveragh,’ Lydia pakte de folder die ze had meegenomen en gaf die aan Sunny. ‘Hier. Kijk maar eens. Het is een oud kustwachtcentrum. Mijn oudtante Nellie heeft daar gewoond en heeft het vervolgens aan mij nagelaten. Het is jaren als vakantiehuis verhuurd.’

Sunny bekeek de folder in stilte, draaide de pagina’s om, en bestudeerde uitgebreid elke foto. ‘Het lijkt me een prachtige plek,’ zei ze met verwondering in haar stem. ‘Het huis is klein maar prima en ik weet zeker dat we het kunnen opknappen.’ Ze keek peinzend naar haar moeder. ‘We hebben zeker geen keus, hè, mam?’ ging Sunny met gebalde vuisten dapper door. ‘En het gaat ons lukken. Zeker weten.’

‘Natuurlijk gaat het ons lukken,’ zei Lydia, bijna in tranen door zowel het verdriet als de vastberadenheid in Sunny’s stem.

‘We hebben in elk geval een huis,’ zei Sunny en ze keek naar de foto van het kustwachtcentrum en de uitgestrekte vergezichten van de oceaan op de voorkant van de folder. ‘Als het maar half zo mooi is als deze afbeelding, dan zal het de beste plek zijn om een nieuw leven te beginnen.’ Haar stem haperde een beetje, maar ze keek naar Lydia met een mengeling van

hoop en vrees.

‘Dat is het natuurlijk ook,’ zei Lydia, in een poging om haar gerust te stellen. ‘De allerbeste plek.’ Of de slechtste, dacht ze angstig. Het zag eruit als een prachtige plek, maar je kon niet leven van het uitzicht. Hoe zouden ze in hemelsnaam op de lange duur overleven in zo’n afgelegen klein dorp?

Ze pakte de brochure uit Sunny’s hand en keek naar de afbeelding. De rij huizen op die rotsachtige landtong boven de blauwe oceaan, de uitstekende toppen van de bergen, de groene hellingen en de weg die langs de kust kronkelde... Ze had plotseling het gevoel dat haar emoties ergens door loskwamen toen ze bleef kijken naar het plaatje. Alsof het zo moest zijn, en ze op de een of andere manier daar zouden vinden wat ze hadden verloren, aan de ruige westkust van Kerry. Zelfs door haar leed en verdriet heen voelde dit als de grootste uitdaging in haar hele leven en het prikkelde haar. Ze had nooit veel moeite hoeven doen, of met iets wat ook maar enigszins lastig was, hoeven omgaan. Haar leven was gemakkelijk geweest en plezierig, en misschien een beetje saai. *Dit is het*, wist ze ineens. Om haar kracht en veerkracht te testen. Ze voelde zich enigszins opgewonden, wat haar veraste.

‘Het wordt leuk,’ jubelde Sunny naast haar, die haar gedachten echode. ‘En is Kerry niet in de buurt van Cork, waardoor ik vaak naar Lizzie toe kan gaan? Maak je niet druk, mam, alles komt goed. Hier worden we hard van, zoals oma Noorwegen altijd zei.’

Lydia glimlachte door de opwindende stem van Sunny. Ook al was ze jong, ze leek goed te reageren op hun veranderde situatie. Het feit dat ze nu dicht bij haar beste vriendin zou zijn, had er waarschijnlijk heel veel mee te maken. Sunny had een moeilijke tijd gehad om zich aan de exclusieve school aan te passen, waar de meeste meisjes op de kwetsbare leeftijd van veertien pronkten met designerhandtassen en -schoenen.

Sunny was als ‘nerd’ bestempeld door het kliekje van populaire meisjes in haar klas, vanwege haar goede cijfers voor wiskunde en haar passie voor lezen en ballet, en omdat ze zelfs niets met social media deed. Lydia had zich afgevraagd of dit enigszins normaal was, maar aangezien Sunny er tevreden mee leek te zijn om niet de massa te volgen, maakte ze zich geen zorgen meer en was ze in plaats daarvan dankbaar dat haar dochter sterk genoeg in haar schoenen stond om anders te zijn dan de rest. Haar beste vriendin Lizzie leek wat dat betreft op haar en die twee hadden een band opgebouwd die nooit meer kapot zou gaan.

De verhuizing van Lizzie naar Cork zou verschrikkelijk zijn geweest voor Sunny, met het verdriet over haar vader, maar nu zou dat probleem opgelost zijn door hun verhuizing naar Kerry. En Sunny had gelijk, ze zouden er ‘hard van worden’. Maar eerst zouden ze hun bezittingen moeten uitzoeken, hun huis moeten verlaten en moeten proberen om de pers te ontwijken. Het laatste was een lastiger probleem. Journalisten hielden van sensatie, vooral als het ging om de pech van iemand met geld. Ze moesten gewoon volledig van de radar verdwijnen, wat een onmogelijke taak leek. Maar toen Lydia met Sunny op de stoel voor het raam zat, wist ze ineens hoe ze dat voor elkaar konden krijgen.